

— Готови сме, отговорихъ всички, още е рано, отищемъ . . .

— Азъ бѣхъ забравилъ вече клѣтвата, която дадохъ да се пазя отъ лоши другари, (нѣ тукъ е манастиръ, има ли и тукъ лоши хора? . . .), умъ-тъ рѣшаваше, земáхъ-дадохъ . . . Улучилъ съмъ на врѣме другари, единий отъ тѣхъ вече бѣше ми турилъ подъ опашката конска муха . . . Минутното блаженство вземá върхъ надъ всичко, забравихъ и клѣтва и всичко, а най-послѣ и себѣ си, въ една нощъ да се придобиятъ толкова пари, не е шега . . .

— Другаритѣ ми, които отъ послѣ разбрахъ че всички били нехрани-майковци, снабдихъ и мене съ една пушка и сжщата нощъ се узовахме въ с. Ракиловци.

До гдѣто стигнемъ тамъ азъ изстрѣзвѣхъ, нѣ огънъ-тъ — запаленъ въ мозакъ-тъ ми, не ми даваше възможность да си спомня лошитѣ послѣдствия на това прѣдприятие. Съ пристигването ни въ помѣнатото село, другаритѣ ми нападнахъ една къща, а мене поставихъ отъ къмъ селото до едно сено, да пазя да не би селянитѣ да дойдатъ на помощъ на нападатитѣ. Туку-що влѣзохъ другаритѣ ми въ онѣзи къща, дигнъ се голѣма глѣчка изъ село, почнахъ да приидватъ селянитѣ на помощъ и другаритѣ ми като усѣтихъ, че цѣлото село се дигна на кракъ, рѣшихъ да се отеглимъ, което и направихме и се упѣтихме къмъ манастиря. Изъ пѣтъ-тъ ни срѣщна единъ чловѣкъ, възсѣдналъ на бѣлъ конь и подъ дългата му дрѣха забелѣжихъ да има нѣщо като сабя, уприличихъ го на жандармина, комуто попъ Алекси продаде коня си, той ни придружи до манастиря. Като стигнахме тамъ, Колю извѣсти на попа че не можахме да успѣемъ, качи се на коня си, който бѣше оставилъ въ манастиря и си замина, като каза и на другитѣ да върватъ по мѣстата си и се прѣдпазватъ. Жандарминъ-тъ (който е билъ на истена същий, спорѣдъ както си мислѣхъ), като узна несполуката ни, вѣтъръ